

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. augusztus 12.
(csütörtök)**

Szepesy László

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

Énekek: 1,1-2, 119,83-84

Alapige: Máté 5,19-20

„Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül, és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi, és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz. Mert mondom néktek, hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehetnek be a mennyeknek országába.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy ma is kegyelmedből élhettünk, azért, hogy felhoztad napodat jókra és gonoszokra egyaránt. Hálát adunk azért, hogy hirdetted az evangéliumot, hogy személyesen csendességeinkben szóltál hozzánk. Köszönjük, hogy napról napra magadhoz vonzol bennünket, hogy ne Nélküled éljünk, hanem Teveled. Dicsőítünk és magasztalunk azért, mert minden mai nap elkövetett bűnért a golgotai keresztáldozat érdeméért remélhetünk bocsánatot. És köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy uralkodsz mindenen felett, és a mai napunkat is Te határozod meg, még ha esetleg hit által ezt nem mindig vettük észre. Köszönjük Neked azt a szeretetet, amellyel újból és újból lehajolsz hozzánk, és keresel minket. Köszönjük a Szentlélek bennünk elvégzett munkáit. Köszönjük, hogy adtál erőt a mai naphoz, és hogyha mégis megfáradtunk, hogyha megterhelgettünk, az is a Te akaratodból volt, a Te szerető atyai gondoskodásod révén akarsz bennünket nevelni, erősebbé tenni, arra szoktatni, hogy egyre inkább csak Hozzád forduljunk minden helyzetben.

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

Köszönjük Neked, hogy testvéri közösségben lehetünk így a nap végén együtt, és várhatjuk a Te életedet formáló igédet, és ezt kérjük is, Urunk, hogy a Szentlélek által hirdettesd nekünk. Nyitogasd szívünket, és add, hogy valóban az ige hangozzék. Kérünk, hogy tegyél minket is olyaná, mint a zsoltárban is énekeltük, olyanokká, akik az ige vizéből és az egyetlen élő forrásból: Krisztusból merítenek és táplálkoznak és élnek napról napra, és add, hogy mi is hadd teremjük meg azokat a gyümölcsöket, amelyek Téged dicsőítenek. Így tedd, kérünk áldásossá ma esti együttlétnket, és add, hogy a Te nevedre is dicsőséget hadd hozzunk.

Köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki munkálod mindezeket, legyen áldott érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Biztos hallottunk már olyan lelkészekről, akikről azt mondták, hogy úgy prédikál, hogy sosem szabadna leengedni a szószékről, de úgy éli az életét, hogy sose szabadna felengedni a szószékre. Jézus Krisztus erről a helyzetről beszél alapigénkben, arról a kettőségről tanít minket, amikor az ige tanítása és megcselekvése szétválik az életünkben, elmarad az engedelmesség. Urunk elsősorban kora egyházának tanítóiról, az írástudókról és farizeusokról szólt, de ha alaposabban végig gondoljuk, mindannyian magunkra vonatkoztathatjuk ezeket a szavakat. Ugyanis nemcsak a lelkipásztorok, bibliaórát tartó gyülekezeti testvérek és a hittanoktatók beszélnek az ígéről másoknak, hanem a keresztyén szülők is gyermekeiknek, keresztyén nagyszülők unokáiknak, és általában minden emberre bízott az a feladat, hogy hirdessük az evangéliumot azoknak, akik körülöttünk vannak. És mindegyik esetben lényeges és fontos dolog, hogy szavainkat és tanításunkat kövesse az evangélium szerinti élet is. A felelősség tekintetében természetesen különbséget kell tennünk, mert amíg a szülőkre néhány gyermek bízott, addig egy gyülekezet tanítójára több tucat vagy több száz ember. De ettől még, Testvérek, ne tegyük félre ezt az ígét, azt mondva, hogy ez úgyse rám vonatkozik, hanem igenis vonatkoztassuk magunkra, mert Jézus Krisztus itt a keresztyén élet alapjáról beszél, arról, hogy Isten ígéjének és parancsainak ne csak hirdetői és hallgatói, hanem megcselekvői is legyünk.

A mai igehirdetésben először ennek a bűnnek a természetéről szeretnék beszélni, néhány dolgot elmondani róla, majd megnézzük annak következményeit is. Végül pedig, harmadszor, a pozitív példa fontosságára térnék ki röviden.

Először is tehát gondoljuk végig, hogy mi áll e mögött a bűn mögött, hogy valaki hirdeti Isten parancsait, ígét és törvényeit, de maga nem él

a szerint. Ne a felszínen keressük a hibát, ne a cselekedetek hogyanjáról, mikéntjéről beszéljünk, hanem arról, ami a szívünkben van. Ugyanis e mögött a bűn mögött is az emberi szív hitetlensége áll. Miért mondom ezt? Mit tanít a Szentírás, mi a cselekedet forrása? Jakab apostol azt mondja, hogy a hit cselekedetek nélkül halott, tehát ha nincsenek cselekedetek, akkor a mögött nincs élő hit legtöbb esetben. Tehát itt nem a keresztyén élet küzdelmeiről van szó, hogy valakinek élő hite van, és cselekedni akarja Isten akaratát, hanem itt a farizeusságról és képmutatásról: amikor valaki csak beszél, de maga nem hisz, és ezért nem él a szerint. És ezt akarja Krisztus leleplezni, és ezt is leplezte le a korabeli tanítók életében. És mi a hitetlenségünk tárgya? Mit nem hiszünk el Istennek? Nagyon sok mindent, Testvérek, több dolgot, most csak néhányat hadd soroljak fel itt az alapigénkkel kapcsolatban.

Például nem hisszük el, hogy hatalom alatt élő emberek vagyunk. Miért? Azért, mert ez a világ és a saját bűnös szívünk, természetünk is azt hiteti el velünk, hogy szabadon azt tehetsz, amit akarsz. Lehet, hogy néhány dologban kompromisszumra lépsz, mert ahhoz, hogy másokkal együtt élj, ez szükséges, de mégsem korlátoznak téged, alapvetően senki sem irányíthat, te vagy a magad ura. A bűnös szív így gondolkozik és ez a mai világ is. Önmagadnak szabhatsz törvényt. Lehetsz te is törvényadó. Ugye itt Isten törvényeiről is szó van, hogy azokat valaki hirdeti, de nem cselekszi. Ez a tévhit készlet minden embert arra, hogy saját elképzelésük szerint éljenek és cselekedjenek, és ne törődjünk Isten akaratával és parancsaival. Amikor Isten könyörül rajtunk, és bűnlátást ad a szívünkbe, elkezdjük látni, hogy probléma van, akkor az ember először arra döbben rá, hogy ez a szabadság csak látszatszabadság, nem valódi. Mert az ember ráébred arra, hogy van egy nálam erősebb, hatalmasabb erő bennem, amit bűnnek nevez a Szentírás. És Isten megvilágosítja az értelmemet, meglátatja velem, és megértem azt, amit addig korábban nem értettem, hogy amiről eddig azt hittem, hogy én magamtól cselekszem, rá kell, hogy döbbenjek, hogy igazából a bűn készletett erre, a saját bűnös vágyaim és kívánságaim, tehát nem voltam szabad. Isten ráébreszt minket arra, hogy nem vagyunk szabadok, hanem a bűn rabszolgái vagyunk magunktól. Hatalom alá vetett emberek, csak éppen a bűn hatalma alá vetett emberek. Pál apostol ezt mondja ezzel kapcsolatban: *„De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével”* – amely már látja Isten parancsait –, *„és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban”* (Róma 7,23). Rabul ad a bűnnek. Rabságról beszél ő is, ami meggátol minket Isten megértett akaratának cselekvésében, és a bűnre kényszerít. De ennek meglátása még nem elég ahhoz, hogy Isten parancsait cselekedjük. Kell a szabadítás, Jézus Krisztusnak meg kell szabadí-

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

---

tania bennünket, el kell vágnia a bűn és a szívünk közötti kötelékeket, és a szívünket meg kell tisztítania (a Szentírás sok képet használ erre), tehát a bűn láncát le kell róla oldania, hogy szabadok legyünk a bűn kényszerítő hatalma és ereje alól. Pál apostol többször megfogalmazza így az evangéliumot, hogy szabad vagyok, mert többé a bűn már nem kényszeríthet, mert Krisztus megszabadított.

De a megszabadítás hite még mindig nem juttat el minket Isten akaratának megcselekvéséhez, mert a szabad ember sokszor azt hiszi, hogy azt tehet, amit akar, mert most már szabad. A bírák korának ez volt a nagy baja, nem? Isten Egyiptomból megszabadította a népet, nekik adta Kánaán földjét, és hogy gondolkozott Izráel népe? Végre szabadok vagyunk, mindenki azt csinálhat, amit akar, nincs király Izráelben, még az Úr sem. A nagy szabadságot az ember rosszra is tudja használni. Testvérek, ide vezet el a hitetlenségünk, mert nem látjuk meg, hogy Isten mire szabadított meg bennünket. Pont ezért fontos nekünk elhinnünk, hogy Isten arra szabadít meg, hogy a Sátán uralma alól ne a teljes függetlenségbe kerüljünk, hanem Isten országába, Isten uralma alá, tehát az egyik hatalom befolyása alól Isten hatalmának befolyása alá. Krisztus uralma alatt élni pedig azt jelenti, hogy ezentúl Ő mondja meg nekünk, hogy mit tegyünk, hogyan éljünk (az Ő parancsaiban, az Ő igéjében). Hallgassuk csak meg, hogy a kapernaumi százados mit mond ezzel kapcsolatban: *„Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi”* (Lukács 7,8). Értjük, hogy mit jelent hatalom alatt élni? Látjuk, hogy mit jelent ez? Először is azt hinni és elismerni, hogy nem én vagyok a döntéshozó az életemben, nem én döntöm el, hogy mit hogyan tegyek, nem az én szavam a lényeges, hanem a fölöttem állóé, azaz Istené. Az Ő szavának sokkal fontosabbnak és hangsúlyosabbnak kellene lennie, mint az enyémnek. Mit mond a százados? Azt mondom: gyere, és jön. Eredménye van a szónak, a hatalommal bíró ember szavának. Hát még akkor Isten szavának milyen hatalommal kellene bírnia! Nagy dolog ezt kimondani és hinni, hogy hatalom alatt élek, hiszen Isten nélküli életünk során pont, hogy fordítva volt: mindig az én szavam volt a lényegesebb, a nagyobb és a végső, és nem Istené. És pont ezért nehéz, Testvérek, a váltás, hogy többé ne az én szavam, hanem az én Uramé legyen az első és a végső. Lehet nekünk is szavunk, de ne az legyen a végső, hanem a mi Urunké. Szoktunk ezért harcolni, Testvérek? Tapasztaljuk a mindennapok során ezt a küzdelmet, hogy az Úré legyen a végső szó, ne az enyém? Vagy már annyira természetes dolog, hogy mi döntünk mindenben, hogy Istent csak időnként, néhány dologban kérdezzük meg, amikor mi magunk is tanácstalanok vagyunk, vagy már rosszra fordultak

a dolgok? Tovább megyek: az Úr az Ő hatalmát gyakran embereken keresztül gyakorolja, még hogyha ez nekünk nem is mindig tetszik. Az egyházban adott egy rendet, ezért vannak a tanítók, és Krisztus ezért beszél a tanítókról, hogy valaki tanítja az igét, a törvényt, de nem cselekszi. Van, akikre Isten rábíz bennünket, az ő szavukat – amennyiben megegyezik a Szentírással, természetesen ez alapfeltétel – úgy fogadjuk, mint Istentől jövő parancsot, mint Isten hatalmának szavát? Itt nem a szolga a lényeg, Testvérek, hanem hogy az Úr munkálkodni akar, és az Ő hatalmát gyakorolni. Szól személyesen természetesen a személyes csendességeinkben, de szól az Ő szolgálain keresztül is. Alá tudjuk mi magunkat vetni annak, amit egy egyszerű emberen keresztül közöl velünk Isten?

Az után hisszük-e, hogy Isten azért mond valamit, hogy mi azt meg is tegyük? Ó, milyen alapvető dolog, mondhatnánk, mert az. De mégis, Testvérek, hányszor bukunk el ebben a dologban, hogy Isten azért mondja az igét, hogy mi azt meg is cselekedjük. Mert már a hitnél – nem a cselekedetnél – kudarcot vallunk sokszor. Nem hisszük el az igét, és csodálkozunk, hogy abból miért nem származik cselekedet. Hát azért, mert nem hittük el. És ez annyit jelent, hogy nem vagyunk meggyőződve a felől, hogy valóban azt kell tennünk, amit az Úr mond. Na nem akkor, amikor az igét hallgatjuk, mert akkor sokszor magabiztosak vagyunk benne. Mert akkor sokszor egyetértünk vele, és helyeseljük, hogy igen, úgy van, és el is határozzuk, hogy meg fogjuk tenni. Igen ám, de amikor valóban tenni kellene, akkor jönnek a kifogásaink, jön a gyenge akarat, visszahúznak minket bűnös vágyaink, és a nagy elhatározásból kis, erőtlen szándék lesz csupán, ami a cselekvéshez nem elég, csak ahhoz, hogy lelkiismeretfurdalást okozzon nekünk azért, hogy már megint nem azt tettük, amiről tudjuk jól, hogy tennünk kellene. Miért van ez így? Mert nem hisszük el, és nem féljük Isten hatalmát. A munkahelyi főnököt, ha netán nem is szeretjük – mert nem mindenki szereti –, de legtöbbször azért valamennyire félik és tisztelik, mert hatalma van arra, hogy kirúgjon, hogyha nem azt teszem, amit mond. A rendőrökről lehet, hogy sok viccet mesélünk, de ha szemtől szembe találkozunk velük, valószínűleg nem ezzel kezdjük, kicsit alázatosabbak vagyunk, nehogy megbüntessenek minket. Hol van ezekhez képest bennünk Isten olyan félelme, amely nem rettegésen alapszik, hanem az Ő hatalmának őszinte tisztelettel teljes elismerésén és az Ő szeretetén? Hol van bennünk törvényei és parancsai iránti tisztelet? Hiszen Ő a törvény szerzője és adója. Ő az, aki saját hatalmával betartatja a törvényeit, és megbünteti azokat, akik nem tartják be. Hisszük mi így Isten hatalmát?

Az után hisszük-e, hogy személyesen nekünk parancsol Isten? Törvényei nem a többi embernek szólnak általában, hanem először nekem, személy szerint nekem. Engem köteleznek arra, hogy valamit cselekedjek.

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

Ösztönzőleg hat rám Isten parancsa? Megmozdítja bennem az akaratot, a tenni akarást és a vágyat, hogy meg is tegyem? Gondolkozásunk tükrözi ezt a fajta hitet? Lássuk meg, hogy amiről Jézus Krisztus itt beszél, az a mi hitünk, ebből indul ki! Mert a farizeusok és írástudók miért csak tanították Isten törvényeit, és maguk miért nem cselekedték azokat? Azért, mert nem hittek benne! Azért, mert nem félték Istent és az Ő hatalmát! Azért, mert azt hitték, ők bármit megtehetnek, hirdethetik a törvényt anélkül, hogy magukra vonatkoztatnák. Azt hitték, hogy ők mások fölött állnak, mert tudnak valamit, mindenkinek a példaképévé lehetnek az egyházban, és fölöttük nem áll senki! Vagy legfeljebb csak a főpap vagy egykét ember. Hiszen tudjuk jól, hogy a cselekedetek a hitből származnak, és hogy az a hit, amely nem cselekszik, halott önmagában. Az is hit, a passzív ember, a tétlenség mögött is hit áll: az a hit, hogy nekem ezt nem kell megtennem, az a hit, hogy rám nem vonatkozik, az a hit, hogy engem nem kötelez Isten törvénye és szava. De ez tévhit. Azért nem cselekedték Isten akaratát ezek a tanítók, mert nem hittek Istenben és az Ő törvényeiben. Hányan bizonytalanok a felől, hogy nekünk valóban javunkra válik az, ha Isten akaratát cselekedjük. Hány hívő bizonytalanodik el ebben! Nekem tényleg azt kell tennem, amit az Ige mond? És nem hiszünk Isten parancsaiban, hogy azok által a szeretet útján vezet bennünket. Azt mondjuk, hogy sokat kellene szenvednem miatta, vagy azt mondjuk, hogy nekem nem éri meg, mert kilógnék a többi ember közül, és akkor jönnének a kellemetlen kérdések, amikre én nem akarok felelni. Nem hisszük el, hogy az jó nekünk, amit Isten parancsol, és ezt leplezi le Krisztus.

Pedig gyerekkorunkban nem így éltünk? Hadd fogalmazzak így: nem hatalom alatt éltünk? Isten a szüleink alá vetett bennünket. Egyikünk sem hitte azt, hogy nekünk kell eldöntenünk azt, hogy mit kell vásárolni a boltban, vagy hogy édesapa fizetését mire kell fordítani, nem mi akartunk dönteni, és nem mi akartuk megmondani, hogy a családban mi hogyan legyen. Lehet, hogy akaratosak voltunk más dologban, ha valamit kívántunk, de elismertük a szülői tekintélyt részben. És bízunk abban, hogy szeretnek minket, bízunk abban, hogy nem kérnek tőlünk olyan dolgot, ami számunkra káros. Ugyanígy hívő emberként, és Isten gyermekeként miért nem merjük rábízni magunkat a mennyei Atyára és az Ő szavára? Miért vonjuk kétségbe az Ő parancsait? Azért, mert nem hisszük el, hogy a szerint kellene élni. Pont ezért Krisztus ebben az igeszakaszban nemcsak arra szólít fel, Testvér, hogy cselekedd Isten törvényét, hanem még előtte arra, hogy higgy Istenben és az Ő törvényében és szavában, hidd el, hogy az számodra a legjobb. Hitből, személyes meggyőződésedből, saját belátásodból származzon az, amikor Istennek engedelmeskedsz. Ne azért, mert elvárják tőled, ne azért, mert attól reméled az üdvösséget – mert tud-

juk jól, hogy az üdvösség nem cselekedeteinkből származik, hanem Krisztus érdeméért ingyen kegyelemből, az Ő keresztáldozatáért –, hanem azért, mert hiszed és igazat adsz Istennek az Ő parancsaiban, azért cselekedd azokat!

Isten hited által akarja összekapcsolni benned a megértett dolgokat és az akaratodat. Mert ha nemcsak érted, hogy mit kellene tenned, hanem hiszed is, akkor Isten Szentlelke az akaratodat is meg tudja mozdítani arra, hogy cselekedjél. Ha a hit hiányzik, Testvérek, szétválnak a dolgok. Az eredeti szövegben Krisztus nagyon kifejezően fogalmaz. Azt mondja, hogy aki csak tanítja Isten törvényeit, és nem cselekszi, az megrontja azokat. A megront szóval fordított görög kifejezés azt is jelenti, hogy elválaszt, megsemmisít. Milyen kifejező ez. Azt jelenti, ha te elválasztod Isten törvényeit, ígét az Ő személyétől, akkor lerángatod az isteni törvényt egyszerű emberi gondolattá, amelynek aztán könnyen ellent mondhatsz és elutasíthatsz, mert nem látod mögötte a mindenható Istent, elválasztottad Tőle. Ha te elválasztod Isten törvényét a törvényadó hatalmától és tekintélyétől, akkor elveszed annak az erejét, és nem fog mozgósítani téged semmire, nem fog ösztönözni a cselekvésre. Ha te elveszed Isten törvénye mögül az Atya irántunk való szeretetét, akkor nem fogsz bízni abban, hogy neked úgy kell tenned, ahogyan meg van írva, mert az jó számodra, mert az Atya javadat akarja. Ez a szétválasztás, Testvérek, valóban olyan, mint ha Isten törvényét akarnánk megsemmisíteni. Ettől akar megóvni minket Krisztus, hogy ezt tegyük, hogy szétválasszuk az összetartozó dolgokat.

Mert mi a következménye annak, ha így élünk? Másodszor ezt gondoljuk végig egy kicsit. Ha egy szülő arra tanítja gyermekét, hogy ne káromkodjon, és közben szájából csak úgy ömlenek a ronda szavak, akkor mi fog történni? Tudjuk jól, akkor a gyermek maga is el kezdi utánózni a mocskos beszédet, és rászokik a káromkodásra. Ha egy hívő arról beszél állandóan, hogy bízzál Jézusban, merd Őrá hagyni minden terhedet, gondodat, problémádat, és közben saját életed dolgai, problémái miatt folyamatosan csak aggódsz, félsz, és ennek hangot adsz, és a környezeted csak ezt hallja tőled, akkor maguk sem fogják komolyan gondolni, hogy Istenre lehet bízni az életünket, mert te se bízod. Ha egy tanító Isten parancsaira tanít minket, de ő maga nem cselekszi azokat, hanem ellenkező módon él, akkor maga tagadja meg Isten ígétét, azt, amit hirdetett. Olyan ez, mintha valaki az egyik kezével felépítene valamit, és utána a másikkal meg lerombolná szabályszerűen. A farizeusokról sokan azt hitték, hogy ők az egyház példaképei. Nemcsak ismerték Isten ígétét, hanem sok mindent másként tettek, mint az átlagember, látszólag a szerint éltek. Krisztus azonban keményen leleplezte őket: azt mondta róluk, hogy nem mennek be a mennyországba, ilyen radikálisan ezt mondja. „Az írástudók és a fa-

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

---

rizeusok a Mózes székében ülnek: *Annak okáért, amit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem cselekszik*” (Máté 23,2-3). A farizeusok Isten igéjének tudása és a tanító tisztség által a hívők fölé akartak kerülni, és uralkodni akartak rajtuk. Csakhogy Krisztus tanítványainak azt mondta, hogy *„aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen”*. Pont, hogy ne csak az igehirdetésben, hanem minden más szolgálatban is járjanak elől példaképként. A szolga pedig nem a bőbeszédűségéről híres, a rabszolga nem az az ember volt, aki állandóan csak beszélt, pont fordítva, a rabszolga az, aki a kapott parancs szerint cselekszik. A jó szolga az engedelmességéről híres. Ugyanígy – mondja Krisztus –, nem azok a hívők igazi példaképei, akik csak hirdetik Isten igéjét, hanem azok, akik hirdetik és mások elé élik. Jusson eszünkbe, hogy mit mond a Zsidók 13,7: *„Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket.”* Figyelni kell arra is, amit szólnak, természetes, de életükre és különösen annak végére is. És mi az, amit követni kell? Cselekedeteiket? Krisztus azt akarja, hogy – bocsánat – beidomított majom módjára utánozzuk mások cselekedeteiket? Nem! Mert abból csak képmutatás származik. És mit mond? Nem azt mondja Krisztus, hogy viselkedjétek keresztyéni módon, mert az a külső cselekvés, szív nélkül. Isten nem azt mondja, hogy figyeljétek az ő cselekedeteikre, kövessétek, utánozzátok tetteiket. Testvérek, ma hány olyan keresztyén könyv van, ami ezen alapszik! Ezt tette, te is tedd! De közben mit mond az Ige? *„Figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket.”* Eggyel korábbra megy vissza az apostol. Nem azt mondja, hogy a cselekedetet, a cselekedet az már csak külső eredménye valamije, látszata. Minek? A hitnek. A hitből fakad, és ezért azt mondja az Ige, hogy a hitüket kövessed! Ha követed a hitüket, abból majd származnak a cselekedetek is. A keresztyén előjáróknak, tanítóknak, legyenek akár lelkészek, presbiterek, szülők, nagyszülők, hittanoktatók vagy mások, követhető hitű embereknek kell lenniük! Nem mindegy, hogy mit várunk el egy gyermektől is, Testvérek, hogy csak a cselekedeteinket utánozza, vagy a hitünket lássa meg, értse meg, és ő maga is higgyen. Olyanoknak kell lennünk, akiknek hitét nem csak szavaikból, hanem életük-ből is meg lehet látni és érteni. Ahogyan Jakab apostol mondja: *„Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet”* (Jakab 2,18). Ó, Testvérek, hány gyülekezetépítő, keresztyénnek mondott könyv azon alapszik, hogy ezt cselekedd, ezt a módszert használd, és akkor a gyülekezet felvirágzik, és özönlenni fognak az emberek a templomba. És, Testvérek, alig van néhány, mely arra helyez hangsúlyt, hogy ezt hidd, és ragaszkodj Istenhez a

te hited által, és az Ő parancsaihoz, és majd az Úr munkálkodik. Mindig a módszer, mindig a cselekedet, de Krisztus a hittel kezdi. Mert az igazi hit vallást tesz, és cselekszik is. Ilyen tanítókat akar nekünk adni megváltó Urunk, ahogyan Krisztus személyében is egyébként ezt láthattuk. Krisztus a legjobb példa arra, hogy Ő ilyen tanítókat akar nekünk adni Isten: nemcsak hirdette az Úr beszédét, hanem meg is élte. És mindig ügyelt arra, hogy tanítványait ne csak szóban tanítsa, hanem példát adott számukra az engedelmségben és a szeretetben. És ugyanezt várta el tanítványaitól is. Jézus nemcsak azt várta a tanítványoktól, hogy beszéljete, hanem hogy menjete oda az emberekhez, gyógyítsatek, szabadítsatek, keresséteket őket. Nemcsak azt várta el tőlük, hogy vissza tudjate mondani az Ő szavait, hanem gyakoroltatta velük az engedelmséget. Parancsokat, feladatokat adott nekik, hogy hitüket erősítse, és a hitükből fakadó cselekedetekben járjanak. Maguk is gondoljate végig, hogy akkor mi fakad az én hitemből, milyen tett és élet. Krisztus nemcsak a farizeusokra mutogatott, hogy ők nem ilyenek, hanem a saját tanítványait magához hasonlóvá akarta tenni, és tette is.

Próbára tette igen sokszor hitüket, és nem mindig a cselekedetüket. Próbára tette, hogy elhiszik-e azt, hogy Benne lehet bízni minden körülmények közt. A vihar lecsendesítésének története, mikor Krisztus alszik a csónakban, vagy a vízen járás története, mikor vízen közelít hozzájuk, ezek a történetek többek között arról is szóltak, hogy kiderüljön, milyen hitük van a tanítványoknak. Krisztus sokszor nem a tanítványok tetteit feddi, hogy mit kiabáltok itt, mit aggódtok, hanem azt kérdezi, hogy miért van az, hogy ilyen kicsiny a hitetek. Ő a gyökeréig megy a dolgoknak, nem a felszínre, a cselekedeteket nézi, hanem azt, hogy mi van a te szívedben, milyen hit van tebenned. Krisztus minket is gyakran belevisz olyan helyzetekben, amikor hinnünk, és abból fakadóan cselekednünk kellene, és bizony gyakran leleplezi hitünket vagy éppen kicsinyhitűségünket. De, Testvérek, ez az igeszakasz természetesen nem arról szól, hogy a keresztyén tanítónak tökéletesnek kell lennie, azaz sose bukhat el (mert vannak ilyen irreális elvárások is), hogy ezen ige alapján azt mondjuk, hogy egy valamilyen megbukott, nem tette azt, amit hirdetett, teljesen hiteltelenné tette magát. Bocsanat, Testvérek, ez gyakran inkább arról beszél, hogy szeretünk botránkozni, mintsem arról, hogy Krisztus milyen tanítókat ad elénk példaképekül. A Szentírásban előttünk lévő példák, az apostolok is számtalan alkalommal elbuktak, mégsem mondták róluk, hogy hiteltelenné váltak, most már te ne tanítsál minket, te nekünk ne mondd azt, hogy mi az Úr akarata. Krisztus nem azt mondja, hogy nem vétkezik, hanem arról beszél az Igében, hogy a hívők törekedjenek az engedelmes életre Isten ígéjének elhívése és megcselekvése által, hogy ne a törvény és Isten tekintélye

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

---

ellen éljenek, hanem ellenkezőleg: életükkel azt hirdessék, hogy „*Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére*”. Itt tehát nem az erkölcsi tökéletességről van szó, hanem életünk fő irányáról. Mindemellett természetesen hangsúlyoznunk kell azt is, hogy a szolgálatba olyan embereket akar Isten állítani, akik ebben az engedelmisségben előrébb járnak a többségnél, ahogyan Pál apostol is azt írja Timótheusnak: „*légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban*” (1Timótheus 4,12). Természetes, hogy az Úr ilyen példaképeket akar elénk állítani. És nekünk is ilyenekké kellene lennünk – mert az Úr ilyenekké akar formálni – szereteteink, unokáink, gyermekeink előtt.

És végül a törvénynek való engedelmisség kapcsán azt is ki kell hangsúlyoznunk, hogy hinnünk kell a Tízparancsolat érvényességében és tekintélyében is. Isten ma a törvényét „csak” szolgálai által hirdeti, ez viszont elég ahhoz, hogy sokan lebecsüljék az Ő parancsait: ezek csak szép emberi gondolatok, vagy már nagyon régiek... És sokan azzal a kifogással élnek, hogy ugyan ki ez, hogy nekünk ilyen régi törvényeket hirdet. És elfelejtik, hogy Isten törvénye mögött nem annak hirdetői, hanem maga a törvényhozó áll, Isten maga. Amikor pedig az Úr ezeket a törvényeket a népének adta, akkor megmutatta az Ő szabadítását Egyiptomban, és az Ő hatalmát is, amikor leszállt a hegyre, amelyen Mózesnek átadta a kőtáblákat. Olvaszuk el, Testvérek, a 2Mózes 19-et otthon! A törvény adása előtt az Úr leszáll a hegyre, és megmutatja az Ő erejét tűzben, füstben, villámlásban, földrengésben, kürtzengésben, hogy a népet felkészítse lelkileg arra, hogy itt most az Úr törvényét fogják megkapni, hogy meglássák, hogy milyen erő és hatalom áll a mögött. Ma nem látjuk ezt a hatalmat, mert az Úr nem fog nekünk villámlani meg dörögni, valahányszor halljuk a Tízparancsolatot, csak az egyszerű, erőtlen és bűnös szolgát látjuk, aki hirdeti, de attól még ezek mögött a törvények mögött maga az Úr áll, ne tévesszen meg bennünket ez. És ezt azért is fontos megértenünk, mert csak ennek függvényében válik érthetővé az a jakabi ige is, hogy „*Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.*” Miért? Mert a Törvényadót nem félté és tisztelte. Nem azért, mert minden törvényt megszegett, hanem ha csak egyszer, egy törvényt áthágsz, akkor te Isten hatalmát nem féled és tiszteled, és ezért bűnös mindnek a megrontásában. Isten szájából ugyanis nem származik egyetlen olyan parancsolat sem, amelynek ne kellene engedelmeskednünk, a legkisebb se olyan.

Mi az tehát, amit hinnünk kell? Azt, hogy Krisztus olyan életre szabadított meg minket, amiben Isten parancsai, a nagy parancsolat érvényes ránk nézve, az Ő hatalma alatt élhetünk, és a szerint nemcsak beszélünk, hanem hinnünk és cselekednünk kellene. Óvakodnunk kell attól, hogy szétválasszuk életünkben a beszédet és az engedelmisséget, és kér-

nünk kell Urunkat, hogy erősítsen meg minket az olyan hitben, amely tiszteli Őt, amely elismeri az Ő hatalmát, királyi fenségét és tekintélyét, és parancsait személyes felszólításnak veszi. Kívánom, hogy Isten Szentlelke munkálja ki bennünk ezt a hitet és ezt az életet az Ő kegyelméből! Magunktól nem tudjuk ugyanis elérni, de az Úr ki tudja ezt munkálni bennünk.

Imádkozzunk!

Hálaadással jövünk Eléd, mindenható Isten, azért, mert hosszútűrő, türelmes, irgalmas és kegyelmes vagy. Számtalan alkalommal megszegjük a Te parancsolataidat, és mégis türelmes vagy velünk, és ahelyett, hogy elítélnél, Krisztusban megmentőt küldtél számunkra. Köszönjük, hogy Ő az, aki a bűn hatalma alól képes kiszabadítani bennünket, köszönjük, hogy konkrét bűneinket, amelyek megkeserítik életünket, Ő képes összetörni, és hogy arra szabadít meg minket, hogy Noked éljünk, Téged szolgálhasunk, és a Te parancsaidat cselekedjük, de nem úgy, mint egy rabszolga, aki gyűlöli az urát, hanem mint ahogy a gyermek szereti az édesapját és az ő utasításait. Kérünk, hogy ilyen szívet, lelkületet adj nekünk, és mindezekelőtt hitet. Számtalan alkalommal azért bukunk el az engedelmisségben, mert nincs mögötte élő hit, ezért kérjük, hogy erősítsd bennünk a hitet, munkáld azt bennünk, hogy ígédet ne csak komolyan vegyük, hanem a legkomolyabban ebben a földi életben.

Könyörgünk, add Szentlelked munkáját, hogy akarjuk is ezt az életet, az engedelmisségre törekvőt, és segíts, hogy így változzunk. Köszönjük, hogy bukásainkban is Te emelsz fel, mert elfáradnak és elbuknak még a legerősebbek is, de köszönjük, hogy Te újból és újból felemelsz bennünket. Kérünk, hogy így áldd meg életünket, evangélium-hirdetésünket, gyermekeinkkel való foglalkozásokat, a gyülekezetben bibliaóráinkat, istentiszteleteinket, minden alkalmunkat, amikor a Te ígéd hirdettetik. De nem szeretnénk a Te áldásodat ezekre az időkre korlátozni, hanem szeretnénk belátni, hogy mindig szükségünk van arra, hogy Te munkáld bennünk ahhoz, hogy cselekedni tudjunk a mindennapok során akaratomat. Kérjük, ahogyan az apostol is mondja: Te élj bennünk. És könyörgünk, hogy így segíts meg harcainkban.

Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet, támogató szeretetedet a gyászolók felé, kérünk, hogy Te legyél az Ő igazi vigasztalójuk.

Kérünk beteg testvéreinkért, akik otthon betegágyon vagy kórházban fekszenek, Te legyél az ő gyógyítójuk, erősítőjük.

És minden lelki terhet Te segíts, Urunk, elhordoznunk.

Könyörgünk a héten zajló csendeshetekért, köszönjük, hogy Neszmélyen és itt a templomban is lehetnek alkalmak. Te tedd a Te ígédet gyümölcsözővé mindenki szívében, aki hallja.

19. TANÍTANI ÉS MEGCSELEKEDNI

Könyörgünk, áldd meg egyházunkat, adj ébredést magyar népünk körében. Add, hogy ne saját cselekedeteinkben bízunk, hanem a Te igazságodban és kegyelmedben. Adj Hozzád térést és ébredést népünk körében. Áldd meg népünk vezetőit is, döntéseikben Szentlelked bölcsessége vezesse őket.

És könyörgünk azokért, akik pihennek, add, hogy a nyaralás hadd töltsön el olyan örömmel, amely Téged dicsőít, de a fáradságos munkában is hadd dicsérjünk Téged, hisz Te vagy, aki velünk együtt tudsz munkálkodni, és meg tudod áldani kezünk munkáját.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk maradsz minden napon, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket, köszönjük, hogy reménységgel várhatjuk a Veled való találkozást. Addig is őrizz meg, kérünk, naponként a kegyelemben, a hitben, a Te utadon.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

119,83-84 ének

83. Nagy békességük vagyon azoknak,
Kik szeretik a te szent törvényedet,
Semmi veszélyben el nem botolnak.
Várom, Uram, a te üdvösségedet!
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy cselekedjem parancsolatidat.

84. Bizonyágidra gondot tart lelkem,
Mert én oly igen szeretem azokat,
És én csak azokban gyönyörködöm,
Rendelésidben gyakorlom magamat.
Előtted vagyon minden életem,
Nincsen elrejtve tőled én ösvényem.